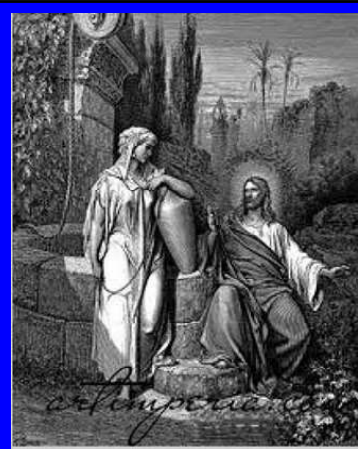

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА
КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ
ДРОГОБИЦЬКО-САМБІРСЬКА ЄПАРХІЯ

№5 (60)
Травень
2018 р.Б.

ДУХОВНА КРИНИЦЯ

Хто вірує в Мене, ніколи не матиме спраги (Ін. 6:35)

ВСЕЛЕНСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ РОЗПОЧАВ ПРОЦЕДУРУ ЩОДО НАДАННЯ ТОМОСУ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛІЇ

19-20 квітня 2018 р. в Стамбулі у резиденції Вселенського Патріарха в районі Фанар відбулося засідання Святого і Священного Синоду Константинопольського Патріархату.

Як раніше вже повідомляв Президент України П. Порошенко, заступник глави його Адміністрації Ростислав Павленко в ці дні перебував у Стамбулі, де передав офіційні звернення щодо Томосу про автокефалію Православної Церкви в Україні від єпископатів УПЦ КП та УАПЦ, а також від Президента України, яке було підтримане рішенням Верховної Ради.

За підсумками роботи Синоду на сайті Патріархату опубліковане наступне повідомлення:

Комюніке Святого і Священного Синоду від 22 квітня 2018 р.

Святий і Священний Синод під головуванням Його Всесвятості Вселенського Патріарха Варфоломія завершив своє чергове засідання, яке відбулося з четверга, 19 квітня, до п'ятниці, 20 квітня. Всі питання порядку денного були розглянуті та обговорені, та прийняті відповідні рішення.

Відповідно до Божественних і Святих Канонів, а також вікового церковного порядку і Священного Передання, Вселенський Патріархат зацікавлений в збереженні всеправославної єдності та турбується про Православні Церкви у всьому світі, особливо Українського Православного Народу, який отримав від Константинополя спасительну християнську віру і святе хрещення. Таким чином, як істинна Матір Церква, він розглянув питання, що стосуються церковної ситуації в Україні, як це було зроблено в попередніх синодальних засіданнях, і отримав (прийняв) від церковної і цивільної влади, які представляють мільйони Українських Православних Християн, - звернення, яке вимагає надання (дарування) автокефалії, вирішив тісно спілкуватися та координувати зі своїми сестринськими Православними Церквами щодо цього питання.

У Вселенському Патріархаті, 22 квітня 2018 року.

Від Головного Секретаріату

КОМЕНТАР

1. Зазначене повідомлення засвідчує, що усі звернення - церковні (від українських архиєреїв) та світські (від Президента, яке підтримав Парламент) були офіційно прийняті до розгляду, що є формальним початком процедури проголошення Томосу.

2. Так як раніше було сповіщено, що до Вселенського Патріарха звернулися архиєреї УПЦ Київського Патріархату і УАПЦ в повному складі, важливо відзначити, що саме суб'єкти звернення іменуються «церковною ... владою, яка представляє мільйони Українських Православних Християн». Цим повністю спростовується твердження представників Московського Патріархату, що виключно вони представляють Українське Православ'я. Зазначеним повідомленням Синоду підтверджується, що мільйони православних християн України представляють ієрархи, які просять Вселенського Патріарха видати Томос про автокефалію.

3. Вище зазначеним також спростовується твердження, що лише МП в Україні може звертатися з питань автокефалії - як бачимо, Синод прийняв до розгляду звернення від УПЦ

КП і УАПЦ, а також від Президента і Парламенту, в той час як Церква МПвУ такого звернення не надсилала.

4. Синод ще раз підтвердив, що виключно Константинопольський Патріархат є Церквою-Матір'ю для України, і як така Церква, а також як Патріархат, наділений особливим обов'язком всеправославного піклування про порядок і єдність - він бере до розгляду зазначені прохання про автокефалію. Таким чином відкидається твердження Московського Патріархату про те, що «українське церковне питання» є його «внутрішнім питанням» і не стосується компетенції Вселенського Патріарха.

5. Синод засвідчив, що буде інформувати інші Помісні Церкви та координувати з ними свої зусилля - що відповідає підкресленому вище обов'язку турбуватися про всеправославну єдність. Однак це жодним чином не означає, що Вселенський Патріарх зобов'язується вирішувати це питання виключно «на основі консенсусу», тобто лише за згодою РПЦ, яка такої згоди, очевидно, не дасть.

Підтвердженням того, що саме так у Константинопольському Патріархаті розглядають «інформування і координацію» є проведення Всеправославного Собору на Криті попри заперечення РПЦ і ще трьох Церков.

6. Очевидно, що РПЦ буде вкрай жорстко реагувати на кроки Константинопольського Патріархату щодо автокефалії Церкви в Україні, тому Вселенський Патріарх має об'єктивно інформувати інші Церкви про стан справ і разом з ними протидіяти антиканонічним крокам з Москви.

7. Важливо також зазначити, про що не сказано у повідомленні: у жодний спосіб окремо не згадується РПЦ чи її представники в Україні, а також не згадується про «розкол» чи «розділення» - що означає зміщення акцентів у позиції Фанару від констатації негативних аспектів української проблематики, як це було раніше, до висвітлення позитивних тенденцій, якими є церковні та світські звернення щодо автокефалії.

Враховуючи те, що зазвичай Константинопольський Синод взагалі обмежується лише інформуванням про свої засідання без зазначення подробиць - наведене вище комюніке самим фактом своєї публікації є вагомим позитивним сигналом про істотні зрушення та готовність Вселенського Патріархату довести розпочату справу до логічного позитивного завершення.

Наступне чергове засідання Синоду очікується наприкінці травня цього року.

Прес-центр Київської Патріархії
Фото Укрінформ

Молитва за об'єднання Української Православної Церкви

Господи Боже наш, Ти бачиш, як наші невидимі й видимі вороги розділили нашу Українську Православну Церкву, а разом з нею і весь український народ. Допоможи нам об'єднати українське православ'я в єдину помісну Церкву, поклавши наріжним каменем апостольське правило, яке повеліває нам знати, що кожен народ, а серед них і український народ, повинен мати свого першого єпископа.

Напоум, Господи, наших розділених братів, щоб вони об'єдналися з нами навколо Престолу Київського в єдину Церкву і щоб між усіма нами панувала християнська любов, бо Ти сказав: «По тому будуть пізнавати, що ви Мої ученики, якщо будете мати любов між собою».

Зглянься на нас, Чоловіколюбний Господи, і не карай нас за наші провини вільні і не вільні, свідомі й несвідомі. Дай нам мати правдиву любов між собою, прости нам провини наші і не пам'ятай беззаконь наших.

Владико Многомилостивий, охорони й збережи нашу Українську державу від тих, хто зазіхає на її незалежність і хоче розділити її, як Ти завжди оберігав християнські держави. Нехай єдина помісна Українська Православна Церква буде міцною духовною основою для неподільності Української держави та єдності народу нашого, нехай розв'яжуться вороги його і нехай запанують в нас мир, злагода і єдність.

Ти, Господи, сказав: «Без мене не можете робити нічого». Вислухай, Боже, благання вірних Твоїх і благослови розпочату справу єднання православних у Помісній Церкві Українській до успішного завершення привести. Святійшому Патріарху Варфоломію, Президенту України, Верховній Раді та всім, хто для цього трудиться, мудрість та натхнення Духа Твого Святого пошли, і у добрій справі визнання Церкви Української до скорого завершення всіх приведи.

Бо Твоє є милувати і спасати нас, Боже наш, і Тобі славу возсилаємо, Отцю і Сину, і Святому Духові, нині і повсякчас, і на віки віків. Амінь.

ОСВЯЧЕННЯ НАКУПОЛЬНИХ ХРЕСТІВ У С. БАЧИНА

31 березня, у Лазареву суботу, з благословення архієпископа Якова, Дрогобицького і Самбірського, були освячені та встановлені хрести на куполах Свято-Троїцького храму с. Бачина Старосамбірського району.

Чин освячення звершив благочинний прот. Іоан Білик у співслужінні священників: настоятеля прот. Богдана Лернатовича, прот. Богдана Лернатовича с. Бісковичі, прот. Володимира Лернатовича, прот. Василя Андрейківа, прот. Івана Білика.

До спільної молитви приєдналися: парафіяни с. Бачина і гості, а також благодійники храму, стараннями яких був зведений храм і придбані хрести. Після завершення чину освячення та

привітального слова благочинного парафіяни мали змогу приклонитися до хреста. Лише цього дня у

них була можливість торкнутися святині – головних накупольних Хрестів, які віднині вінчатимуть храм Святої Трійці. «Цей хрест – це символ перемоги Христа над смертю і у вас є змога, можливо, один раз у житті доторкнутися до цього знаку перемоги Христової над гріхом, і тим самим ще раз ствердитися у вірі, надії і милості Божій, яка ніколи нас не покидає», – зазначив, звертаючись до присутніх прот. Іоан Білик.

Радісний передзвін благовістів сповіщав жителів села про знаменну подію. Хрест піднімався вручну і, чомусь, саме в цю мить у багатьох блищали сльози радості на обличчях, тому що постав новий храм за короткий час.

прот. Іван Білик

У Новому Калинові водили гаївки

9 квітня 2018 року у Світлий понеділок вихованці недільної парафіяльної школи церкви святого рівноапостольного великого князя Володимира м. Новий Калинів з благословення свого настоятеля о. Ярослава Фабіровського разом зі своїми батьками та парафіянами відзначили Світле Воскресіння Христове. Добрий гурт зібрався, щоб прославити Господа у Великодніх гаївках та забавах.

*Ой гарно біля Церкви радіти,
З дітьми гаївочки водити.
Веселімся і пісні співаймо,
Парафію із Воскресінням Господнім вітаймо!*

Хлопці та дівчата в традиційному українському одязі, тримаючись міцно за руки, що є виявом справжньої дружньої духовної сім'ї, такими словами розпочали гаївкові забави біля церкви. Звучали гарні щирі привітання зі святом Воскресіння Христового. Парафіяни милувалися грою українських сопілок, мелодіями дитячих гаївок та коломийок.

Дівчата та жіночки мали змогу взяти участь у своєрідному майстер-класі із зав'язування народної хустини. Це була величава церемонія, у якій «захусткували» усіх сміливих пань та панянок. Настоятель храму о. Ярослав роз'яснив значення хустини в житті жінки, важливість у Православній Церкві.

Хлопці та дівчата прибрали писанкове дерево. «Погляньте на це писанкове дерево, яке ми

створили разом, залишивши частинку свого тепла на ньому. Нехай це тепло зігріватиме наші душі, дарує добрі спогади, які не дадуть схити, а приведуть до покаяння й змін», – підсумували ведучі заходу Юрій Лизан та Яна Стебельська.

Запам'ятають цьогорічні Великодні гаївки і дорослі парафіяни, адже за традицією знову взяли участь у конкурсі «Донеси писанку». Як раділа дівчата, побачивши як їхні матусі, татусі, дідуся та бабусі бігають з писаночками! Батьки показали своїм дітям свою любов та увагу, а молоде покоління отримало гарний приклад дружньої міцної сім'ї, у якій всі славлять Господа.

Не обійшлися цьогорічні гаївки і без гри «А я Вам паски дам, свою жону викуплю». Ця забава для молоді парафії стала вже традиційною. Уперше біля церкви бавилися гру «Пустіть нас, пустіть нас у гай погуляти!». Великодні ігри неабияк

згуртовують молодь.

Настоятель храму подякував дітям, вчителям недільної школи й усім учасникам за активну участь у проведенні традиційних гаївок, а також привітав Лесю Касій, вчительку недільної школи середньої групи, з Днем народження, і всі разом заспівали їй многоліття – Христос Воскрес!!!

Завершилися гаївки пісню «Ми є родина», яку щороку співають усі на цьому заході. Дорослі та діти взяли за руки довкола церкви і дружньою парафіяльною родиною у молитві звеличили Воскресіння Господнє.

Пройти випробування та долати труднощі у духовному житті парафії допомагає велике терпіння та глибока мудрість настоятеля храму – Ярослава Фабіровського. Наука та настанови отця Ярослава додають духовних сил діточкам недільної школи та дорослим парафіянам.

Парафія висловлює щирі подяку своєму духовному наставнику та просить в нього благословення на подальше духовне життя. Те, що отець Ярослав робить для своїх парафіян, словами важко виразити: духовний вишкіл, систематичні заняття, індивідуальні бесіди з дітьми та молоддю; особливий підхід до кожної сім'ї, щоденні молитви за мир та спокій в Україні. Настоятель встигає все, та своїм прикладом показує нам дорогу правди – дорогу «любви та доброти» до Всевишнього Господа.

**Прес-служба парафії
св. кн. Володимира м. Новий Калинів**

З БОГОМ НА СЛУЖБУ

20 квітня 2018 року у Львівському державному університеті внутрішніх справ нтц. «Верещиця» відбувся випуск, а також складання присяги 66 патрульних поліції, які будуть нести службу в Волинській, Закарпатській, Івано-Франківській, Львівській, Тернопільській та Чернівецькій областях.

Капелан о. Іван Ревуцький, (СУВД УПЦ КП), поблагословив нових патрульних, а також після слова-привітання окропив усіх присутніх освяченою водою.

Прес-служба спархії

«ЛЮДИНА ЖАРТІВЛИВА СКОРО СТАЄ ЛИХОМОВНОЮ, А ЛИХОМОВНА ЗДАТНА ДО БЕЗЛІЧІ Й ІНШИХ ПОРОКІВ»: СВЯТИТЕЛЬ ЙОАН ЗОЛОТОУСТИЙ ПРО ЖАРТИ

Лихослів'я й жарти призводять до розпусти. Непромовляй слівані жартівливих, ані непристойних і не пускай їх у хід, і ти загасишполум'я. Жарти аж ніяк не личать нам. Яка користь сказати жарт? Лише викличеш ним сміх. Нехай не буде промовлено жодного пустого слова, тому що від пустослів'я можна перейти до розмови непристойної. Тепер пора не звеселяння, але плачу, скорбот і ридань. А ти жартуєш? Який боєць, вийшовши на арену, залишає боротьбуз противником і жартує? Коло тебе диявол ходить довкола, рикаючи, щоби поглинути тебе, все зводить і все направляє на твою голову, замишляє, як би вигнати тебе з твого сховку, скрегоче зубами, вие, роздуває вогонь проти твого спасіння, а ти сидиш і жартуєш, теревениш і ведеш непристойні розмови? Чи можеш ти успішно подолати його?

Ми тішимися по-дитячому, улюблені! Послухай, що говорить Павло, бажаючи переселитися зі світу: *«Доки ми в цімнаметі, –стогнемо...»* (2 Кор. 5, 4). А ти смієшся й тишишся? Поравійни, а ти займаєшся тим, що властиво акторам? Ти не бачиш облич людей воюючих, які вони суворі, які строгі. Бо брови їхні страшні викликають жас. У них ти бачиш суворе обличчя, добре серце, відважний, швидкий і стриманий розум, обережний і неспокійний, велику благопристойність, велику злагожденість і велике мовчанняу лавах; не кажу вже, що вони не промовляють ганебного слова; вони зовсім нічого не говорять. Якщо ж вони, воюючи з ворогамиплотськими і не маючи небезпеки зазнати ніякої шкоди від слів, зберігають таке велике мовчання, як же ти, котрий повинен вести війну і за слова, попускаєш цій частині залишатися відкритою для ворогів? Хіба ти не знаєш, як багато наклепів ми тут зазнаємо? Жартуєш і тишишся, говориш дотепи, викликаєш сміх і ніскільки не думаєш про діло.

Скільки через жарти виникає клятво-порушень, скількишкоди, скільки лихослів'я! Нині пора війни й битви, чування й пильнування, озброєння і підготовки до боротьби. Тепер зовсім не можебути місця сміху, бо це – час світу. Послухай, що говорить Христос:

«Голоситимете, ридатимете, світ же радитиме» (Йо. 16, 20). Христосрозп'явся через твої злочини, а ти смієшся? Він зазнав образ і стількипостраждав через твої біди й бурю, котра тебе охопила; а ти тишишся? І хіба не тим паче ти цим Його дратуєш? Але оскільки ця справа

видається байдужою й такою, від якої важко вберегтися, то розмислимо трохи про це й покажемо, яке велике це зло. Це намова диявола – не дбати про байдужі справи. Якщо би це було й байдуже, і втакому разі не слід цим нехтувати, знаючи, що від цього походить

багато зол, які збільшуються й часто закінчуються перелобством. Подивимось, звідки цей порок походить? Або, краще, подивимось, яким повинен бути святий?

Він повинен бути тихим, лагідним, скорботним, плачущим, скрушеним. Отже, хто жартує, той не святий. Цедозволено лише тим, хто грає на сцені. Послухай, що говорить Пророк: *«СлужітеГосподеві в страсі й радуйтесь у тремтінні»* (Пс. 2, 11). Жартівливість робить душу слабкою, лінвою, млявою, вона викликає часто чвари й породжує війни. Прекрасно, якщо душа розсудлива, – її не можна спокусити; а неухважно хто не спокусить? Вонабуде обманута сама собою і їй не потрібно буде підступів і нападів диявола. А щоби тобі краще пізнати, зверни увагу на саму назву: жартівником називається людина непостійна, на все готова, нетверда, мінлива, нещира. Але це не властиво тим, котрі служать Христу. Така людина легко викручується і змінюється, тому що вонаповинна наслідувати й переміну обличчя, і слова, і сміх, і ходу, йусе; до того ж, їй треба вигадувати дотепи, тому що для неї й ценообхідне. Але грати комедії не властиво християнинові. До того ж, охочому до жартів необхідно терпіти сильну ворожнечу з боку тих, кого він висміює, чи присутні вони при цьому, чи почують неприсутніми. Якщо це справа добра, то навіщо вона дається акторам? Ти

стаєш актором і не соромишся? Багато золгніздиться у пристраснійдо жартів душі, велика неухважливості і порожнеча; розладнуєтьсяпорядок, послаблюється благоустрій, шезає страх, відсутня побожність. У тебе є язик не для того, щоби перекривляти іншого, а щоби дякувати Богу.

Виженіть, благаю вас, із душ ваших це недозволенне задоволення. Нехай буде воно далеко від душі вільної. Якщо хто безчесний, якщо мерзенний, той і охочий жартувати. А багатьом ця справа видається доброчесністю, і це гідне сліз. Як похить потроху доводить

до перелобу, так і жарти доводять до великого зла. Послухай, що говорить Писання: *«Громові блискавка передуселаскажпередуссором'язливому»* (Сир. 32, 10). Але немає нічого безсоромнішого за жартівника; тому уста його сповнені не приємності, а гіркоти. Проженемо цей звичай через трапези. Є деякі, котрі навчають цього навіть бідних. О безглуздя! Блазнями роблять тих, які оточені прикростями! Де немає цієї хвороби? Бо вона увійшла й до Церкви, вона вже торкнулась і Писань. Тому, благаю, прогнавши звідусіль

цей звичай, будемо говорити те, що нам пристойно, і хай святі уста не промовляють слів, властивих вустам безчесним і ганебним. *«Якабо спільність праведности з беззаконням? Що спільного між світломта темрявою?»* (2 Кор. 6, 14). Краще, якщо ми, відійшовши від усьогонепристойного, будемо спроможні скористатися обіцяними благами, ніж, якщо займаючись зайвим, занапастимо через це розсудливістьрозуму. Бо людина жартівлива скоро стає лихомовною, а лихомовназдатна до безлічі й інших пороків.

«НА ЦЕ ЛЮДИ БУДУТЬ СМІЯТИСЯ Й ВІДПОВІДАТИ КРІЗЬ СМІХ...»: ЛИСТ 167 СВЯЩЕНИКОВІ ДРАГУТІНУ Д. ПРО ДВОХ СВІДКІВ БОЖИХ

У дивовижній книзі Апокаліпсис передбачено повернення перед самим кінцем світу двох великих свідків Христових. Згідно з Переказом, це будуть Єнох та Ілля. Силою свого слова й своїх справ вони будуть свідчити про живого Христа; немов сурмачі, будуть будити й кликати грішний рід людський до покаяння. Ви запитуєте: про що вони будуть говорити людям? Я лише приблизно спробую відповісти на Ваше питання. Вони волатимуть у скам'янілі вуха людські:

– Покайтеся без зволікання, не відкладаючи покаяння ні на один день, тому що ось він, кінець світу!

На це люди будуть сміятися й відповідати крізь сміх:

– Цей світ не має ні початку, ні кінця, а про покаяння говорили нам колись наші бабусі й невігласи.

Пророки знову: – Ви – діти Світла. Отець ваш Небесний – Отець Світла, Бог єдиний і живий. Покайтеся й запануйте, як діти Світла. Ось, Суддя гряде, ось уже на порозі.

Крізь божевільний регіт скажуть у відповідь люди:

– Ми не діти, ми боги світла. Ми самі творимо світло. Це вам, прибульцям, треба покаятися у своїх байках і закляттях, поки ми не засудили вас.

Але не замовкнуть дві людини Божі й знову звернуться:

– Люди, протверезіться від пиятики, ненависті й злості. Будьте одностайні й єдиномишенні в Господі Ісусі Христі.

На це з роздратуванням люди заперечать:

– Якщо ми станемо одностайні й одностайні, завмре все політичне життя, засноване на партійній системі трьох головних партій – прогресивної, надпрогресивної і ультрапрогресивної. Ви противники передової сучасної політики, і за це вас треба побити камінням.

Але знову закличуть пророки:

– Не повставайте один на одного: ви – брати. Біси спокушають вас, роз'єднують і винищують. Звільніться від бісів.

Почувши ці слова, правителі народів розгніваються:

– Вся економічна система залежить від військової промисловості. Війни – найкращі селекціонери, вони відбирають сильних і життєздатних, так вчать нас наші філософи, цьому вчимося в дикій природі, в крокодилів і орангутангів. Отже, ви проти розвитку сучасної економіки? Ми вб'ємо вас, якщо не замовкнете.

Вигукнуть тоді Божі люди:

– На жаль, брати, залишіть божевільні думки й слова, поспішайте врятувати душі свої від вогню геєнського, який уже розкриває пашу, щоб поглинути вас! Залишіть всяке плотське мудрування: ви не тварини, ви люди Божі, ось, гряде Господь судити світ!

Втративши терпіння, люди збунтуються:

– Що за байки про душу ви складаєте? Наш прогрес давно спростував вигадки про якусь «душу», це фантазії наших предків. Тіло – наш скарб. Тіло – наше божество. Колись воно виділяло із себе якусь плаксиву рідину, що називалася слізьми, душею... Але в процесі еволюції тіло вдосконалилося й позбулося її, воно прагне тільки до прогресу!

Тоді пророки, осінивши воду хрестом, для підтвердження своїх слів перетворять її у святую кров і грізно вигукнуть:

– Ми говоримо вам, а ви смієтесь або гніваєтесь. Ми вчимо вас, а ви бунтуєте. Останній раз, найостанніший, нашими вустами говорить вам Спаситель ваш; Христос розп'ятий і воскреслий закликає вас, останній раз: покайтеся! Змилюйтеся над собою й відійдіть від краю вічної безодні! Чуєте: гуркоче грім? Відчуваєте: здригається земля? Відчуваєте, як рухається повітря? Не чуєте голосу з іншого світу? Не бачите видіння? Журавлі відчувають наближення зимових холодів, як же ви не відчуваєте наближення Суду? Покайтеся, о останні нащадки грішного Адама!

У скаженій люті заричать збожеволілі грішники:

– Євреї вбили Христа, обманщика за життя, а наш прогрес убив Христа, обманщика після смерті. Для нас все відносно: будь-яку істину ми легко перетворюємо в неправду й будь-яку неправду в істину. Але, щоб ви більше не допікали нам, ми вб'ємо вас владою царя нашого. О пане наш, дияволе, допоможи нам!

І тоді з пекельної безодні повстане сатана й розпалить гнів людський проти двох свідків Божих до кипіння. І вб'ють їх. І буде регіт і веселощі грішників.

У ту годину земля затрясється, як ніколи зі створення світу. І впадуть гори й пагорби, і джерела водянні висохнуть, і загинуть цілі народи, і нікому буде ховати мерців. Тоді багато людей злякаються, і покаються, і воздадуть славу Господу, Який живе споконвічно. Ті, хто покався, стануть плодом подвигу й мучеництва тих двох свідків, страждальців за істину.

Але ось пітьма, ніби густа смола, покрий весь світ, і багато хто збожеволіє від жаху. І тоді крізь крик людського розпачу, крізь гул небаченого землетрусу й завісу непроглядного мороку донесеться раптом хор небожителів, який буде звучати все голосніше й голосніше: «Ось, Жених гряде!»...

І, ніби у темній, безмісячній ночі, проллється світло, зовсім нове, небачене, надзвичайне. То замість місяця й сонця, яскравіше сонця, засяє Хрест – знамення Сина Людського – і освітить весь всесвіт.

І тоді, о рабе Христовий і співслужителю мій, тоді з'явиться Він – спасіння наше й Спаситель наш.

Святитель Миколай Сербський

Радуйся Ірино, невісто Христова преславна

Свята Ірина, родом слов'янка, жила у другій половині I століття і була дочкою Лікінія, правителя міста Магеддона в Македонії. Ще в юності Ірина зрозуміла сутність язичництва і увірувала в Христа. Згідно з переданням, її хрестив апостол Тимофій, учень апостола Павла. Бажаючи присвятити своє життя Богу, свята Ірина відмовилася від заміжжя.

Пізнаючи все глибше християнську віру, свята Ірина стала переконувати і батьків стати християнами. Лікіній, батько Ірини, спочатку прихильно слухав її слова, але потім розгнівався на неї, і коли вона відмовилася вклонитися ідолам, кинув її під ноги диким коням. Не торкнувшись мучениці, коні кинулися на Лікінія і задавили його до смерті. Коли після молитви святої він був повернутий до життя, то увірував у Христа сам і все його сімейство. З ним повірило 3 000 чоловік.

Після цього свята Ірина почала проповідувати вчення Христове серед язичників і навіртала їх на шлях спасіння. Вона жила в будинку свого вчителя Апеліана. Дізнавшись про це, Седекія, новий правитель області, закликав Апеліана і запитав про спосіб життя Ірини. Апеліан відповів, що Ірина, як і інші християни, живе строго й стримано, в безперервній молитві й читанні божественних книг. Седекія покликів до себе святу і почав переконувати її припинити проповідь про Христа і принести жертву богам. Свята Ірина безстрашно сповідувала свою віру перед правителем, готуючись гідно зазнати страждання за Христа. За наказом Седекії вона була кинута в рів, наповнений зміями і гадами. Десять днів пробула в рові свята і залишилася неушкодженою, бо Ангел Господній зберіг її і приносив їй їжу. Седекія приписав це чудо помахом чарівної палички і віддав святу страшним тортурам: наказав перепиляти її залізною пилкою. Але пили ламалися одна за одною і не завдавали шкоди тілу святої діви. Нарешті четверта пила обарила тіло мучениці кров'ю. Седекія зі сміхом сказав мучениці: «Де ж Бог твій? Якщо у Нього є сила, нехай Він тобі допоможе». Раптово піднявся вихор, блиснула сліпуча блискавка, яка вразила багатьох мучителів, пролунав грім і полився сильний дощ. Бачачи таке знамення з неба, багато хто увірував у Христа Спасителя. Седекія не покаявся явним проявом сили Божої і віддав святу новим тортурам, але Господь зберіг її неушкодженою. Нарешті народ обурився, дивлячись на страждання невинної діви, повстав проти Седекії і вигнав його.

Наступні правителі також піддавали святу Ірину різним жорстоким мукам, під час яких силою Божою вона продовжувала залишатися неушкодженою, а народ під впливом її проповіді і чудес, які відбувалися все в більшій кількості навіртався до Христа, залишаючи поклоніння ідолам. Всього завдяки святій Ірині було навернено понад 10 000 язичників. Зі свого рідного міста Мігдонії свята перейшла в місто Калліполь і там продовжувала проповідувати про Христа. Правитель міста на ім'я Вавадон піддав мученицю новим тортурам, але, побачивши, що свята залишається неушкодженою, напоумився і увірував у Христа. Разом з ним повірило велике число язичників, які всі прийняли Святе Хрещення від апостола Тимофія.

Коли Господь вказав Ірині день її смерті, вона пішла в одну гірську печеру біля міста Ефеса, вхід якої на її прохання, був завалений камінням. На четвертий день її знайомі повернулися до печери і, відкривши її, не знайшли в ній тіла святої Ірини. Всі зрозуміли, що вона була взята Господом на Небо.

Пам'ять святої Ірини дуже шанували в стародавній Візантії. У Царгороді в пам'ять святої Ірини було побудовано кілька чудових храмів.

прот. Ярослав Венгрин

Біблія – Книга Свята

Читати Біблію заради цікавості чи заради пошуку старовинних легенд, або кумедних історій – означає нічого не розуміти у цьому питанні, означає закрити для себе всі шляхи до Бога. Коли цар Ірод судив Христа і привів Його на раду всіх своїх наближених, щоб подивитись на цікаві знамення та чудеса, оскільки чув про них, всі його старання розбились об стіну мовчання, і він не побачив перед собою нічого, окрім простої людини. Він не міг побачити в Христі Сина Божого. Його серце не було підготовлене. Так само, читати Біблію в скептичному або сектантському дусі означає відмовитись від розуміння Бога. Серце повинно бути вільне і готове відповісти на заклик Божий.

Біблія – історія людини з її благородними намірами, а також з її падіннями та гріхами. Це історія кожного з нас і, в той час, історія Божої праці над нашими душами, Його наполегливої волі нас спасти.

Церква не забороняє, як це часто думають, читання Біблії, але вона застерігає від ознайомлення з текстом без підготовки і коментаря. Коли дитина починає вчити іноземну мову, її не знайомлять одразу з найважчими матеріалом, бо вона в ньому нічого не зрозуміє. Потрібно навчати поступово, щоб чітко засвоювати прочитане. А найголовніше – треба засвоїти геній іншого народу. Щоб краще його зрозуміти – найкраще трохи пожити у тій країні, мову якої вивчаш. Так само і для того, щоб вчення Біблії принесло користь, потрібно жити у сімейному дусі народу Божого.

Релігійна душа знає, що за текстами вона знайде «присутність»; що Бог говорить з нею через Біблію, яка стає дійсним «словом Божим», «тайнством Божим». Вона дозволяє людині знайти у ній спілкування з Богом. Ось чому Біблія шанується в церковних обрядах. Її читають (на мелодію) співаючи, із запаленими свічками – слово Боже знищує темряву, приносить світло. Йому кадять, Його шанують.

Через Біблію з нами говорить Бог. Христос – єдина історична особистість, котру продовжують любити протягом століть після Його смерті.

Під час Свого життя Ісус пророкував наступне: «Коли я буду вознесений над землею, – а ті, хто Його слухали, знали, що цей вираз означає розп'яття на хресті, – Я приверну до Себе весь світ. Саме тоді серця потягнуться до Мене».

Хто б міг подумати, що хрест буде найбільш поширеним на землі предметом культу ще через двадцять століть після розп'яття на ньому єврея, засудженого релігійним та громадським судом своєї країни!

Великі люди, завойовники, генії, талановиті артисти, відомі філософи, добродії людства, чи то Олександр, Цезар, Наполеон, Фош, Сократ, Платон, Мікеланджело, Рафаель, Віктор Гюго, Бетховен, Моцарт, Архімед, Пастер, захоплюють людей, їм споруджують статуї, їх імена викарбувані на площах, їхні роковини відзначають... Але хто їх любить?

Любов – це щось відмінне від захвату чи вдячності. Любити будь-кого – означає тягнутися до нього, бажати жити з ним, жити тільки для нього, не зважати на своє горе, щоб йому принести задоволення, приймати всі неприємності та муки з радістю, заради нього, віддавати йому своє життя. Подружні пари, матері та їх діти свідчать про те, що любов – це не тільки захват та вдячність.

Великі люди минулого не володіють нашими серцями, не направляють наше життя. Христос не був переможцем у битвах, нічого не винайшов, не залишив після Себе шедеврів музичних чи літературних, навіть нічим не збагатив Своє ремесло теслі, а все ж, вже двадцять століть, як мільйони людей Його люблять настільки, що віддають за

Нього своє життя. Здійснилося Його пророцтво: «Із зняття мук Я приверну до Себе всі серця». Визначні люди, вчені, дослідники, герої, кіноактори, чемпіони спорту викликали зацікавленість своїх сучасників. Їх любили. Тих, хто ще живе – прославляють. Вони займають почесне місце в думках та серцях прихильників, котрі бажають бути їх близькими друзями. Солдати Наполеона жертвували, через фанатизм, за свого вождя життям, з криком: «Хай живе імператор!». Такий самий фанатизм був у солдатів Гітлера, а сьогодні він надихає прихильників інших вчень. Однак все це триває не довше, аніж життя «ідола», про якого йде мова. Коли прихильники вмирають, а насліддя буває розділене, зазвичай у кривавій боротьбі, історія знову ставить питання про необхідність вічних війн і політики Цезаря, Диктатора, Президента або Маршала.

На противагу цьому, мільйони людей з усіх країн, різних націй та культур ніколи не бачили Христа, але довели і продовжують доводити свою любов до Нього, будуючи своє життя відповідно до Його настанов. Не можна не погодитись з тим, що Христос перший у світі проповідував рівність та братерство. Усі люди брати тому, що у них усіх один Отець – Бог. Якщо відмовитись від цього Об'явлення, то знову настає хаос, експлуатація людини людиною, розділення на касти, соціальні класи, ворожнеча, війна. Чи був інший філософ, котрий проповідував світові любов до своїх ворогів? «Любіть усіх, навіть ворогів ваших... Благословляйте тих, що переслідують вас». Згадаймо Його притчу про доброго самарянина. Уявімо, що всі в світі живуть за цією етикою, тоді всяка зброя буде здана у музей.

Не можна заперечити того, що державні благодійні заклади були засновані пізніше від благодійних товариств, які були створені християнами, натхненними на це любов'ю Христа до людства. Учні Христа перші відгукнулись на потреби хворих, ув'язнених, глухонімих, прокажених, хворих раком, хворих душевно, невиліковних та перестарілих... Адже Христос сказав: «Те, що ви зробите найслабшому, найзнедолішому з вас, – ви зробите Мені». Згадаймо багатьох святих, котрі допомагали ближньому безкорисливо, без надії на людську вдячність на протязі двадцяти століть. І скільки таких благодійників залишилось невідомими!

Ніхто з великих філософів та визначних, геніальних мислителів до Христа не думав про людей, людей смиренних, страждаючих і знедолених, забутих, зневажених і нещасних в житті, які сам-на-сам стоять перед своїми немочами, хворі та скалічені, про людей з їхніми вадами, про тих, кого ніхто не любить. Всі ці люди отримують благу вістку. У них на небі є Отець, Який любить їх і дбає про них; в Його очах ніхто не забутий та не зневажений, але кожен створений «за образом Божим» і тому вартий поваги. Кожен може стати сином Божим, якщо тільки вірить і є милосердним. Кожен може стати близьким до Бога, проживши побожно своє земне життя.

Підготував свящ. Володимир
Марцінів

НАУКА ВЗАЄМОВИЖИВАННЯ (оповідання)

Тихого надвечір'я стежиною, що дихає немов розпашіла піч, піднімаємось вгору, в царство різноцвіт'я і тасмничих звуків. Гарячі хвилі, звиваючись під владним натиском вечірньої прохолоди, залазять під кущі, під широке листя гарбузів та кабачків, між гілля та каміння. Вдихаючи солодкий запах липового цвіту з гіркуватим присмаком засинаючої літньої спеки, квапливо долаємо підйом, розмовляючи про те, про се, хоч в душі сина, як і в моїй, напруженою струною тремтить питання:

- Як там бджілки?

Син планував, але через часті зливи цього літа, усе відкладав і відкладав перевезення новоствореної пасіки в гори.

Дороги в горах – не для розваг і відпочинку, а після дощу стають не безпечнішими, особливо, для такого чутливого вантажу, як живі бджоли.

Сьогодні на світанку, хоч звечора дощило, завантажили вулики із закритими вічками на кузов, помаленьку рушили. Не без труднощів добрались до місця призначення, зупинились на високому пагорбі, оточеному з двох сторін щільною стіною сосон, черешень, з-під крон яких виглядають гілки вільхи, бузини та колючого терну, а їх, в свою чергу, підпирають гнучкі галузки малини та ожини, насмішкливо хизуючись червоними ягідками та білим цвітом. Десять там, внизу, за темно-зеленою стіною щось буркотить потічок, наче старий дідуган, якому байдуже, слухають його чи ні. Пустотливий вітер вдаряє буйні хвилі об зелену стіну, відбившись від якої, вони весело котяться аж туди до Магури-гори, виграючи веселково під широким синім небом білим цвітом ромашки та деревію, вишнею – дикої конюшини, голубим – волошки та Петрових батогів, жовтим – звіробою та мильнянки, рожевим – бузькового вогню, цин торії та гвоздичок.

Серед цього моря розмістили жовто-сині кораблики – вулики, які син так акуратно змайстрував і з любов'ю та художнім хистом розмалював.

Очікувалось, що після дощу буде прохолодна днина, бо вічка вуликів не можна відкривати протягом дня, щоби бджілки не повернулись на попереднє місце або взагалі не злетіли невідомо куди.

На жаль, з раннього ранку сонечко почало припікати, посилюючи тривогу. Кожен цього дня думав, що буде з бджілками, молився до Святого Зосими, покровителя бджіл, бо саме день його пам'яті був.

Ось ми вже на місці. Син відкриває дашки вуликів один за одним, радісно шепоче:

- Порядок, живі...

Та раптом біля одного маленького вражено зупиняється. Нічого не питаю, по виразу його обличчя видно, що сталося непоправне. Боюсь питати, страшно почути «згинули», бо знаю, бачу, відчуваю синову прив'язаність до тих чудодивних Божих комашок. З дитинства він любив їх, не раз говорив:

- Колись заведу пасіку, почну з одного вулика, якщо вдало піде, то...

І ось вже друге літо син з головою поринає в бджолині турботи: майструє вулики, рамки, читає, оглядає, нотує, топить віск. Як тільки випадає вільна хвилинка, біжить до вуликів, спостерігає за розміреними, заспокоєними прильотами і відльотами, вслухається в життєстверджувальний робочий гул трудівниць. Вся родина навчилася читати з його обличчя пасічницькі новини.

Пам'ятаємо, як наперекір його старанням, одного дня вилетів маленький рій, ройочок, як він його лагідно назвав. Знявши з гілки, поселив його у маленький вулик, виходив, «підняв його на ноги», точніше, в політ, тішився тим дуже. І от зараз, стоячи оддалік, читаю на його обличчі «І знов розбилась мрія об рифи суєти...», бачу, як піднімає кришку вулика, набирає жменю бджіл, потримавши деяку мить, обережно висипає до вулика, непомітно змахнувши з очей непрохану сльозу. Мовчки прямує до кущів, я за ним, ламаємо гілки, приставляємо до льотків вуликів, щоб затримати різкий ранішній виліт бджіл із своїх осель, щоб заставити їх покружляти біля

своїх домівок, тим самим краще запам'ятати нове місцезнаходження. Ось і останній вулик замаєний гілкою, наче на Зелені Свята, плечі ловлять ніжний дотик вечірньої роси, за Дерешовом безповоротно влягається ще один прожитий день життя, таємниче небо випускає на вечірній spacer по одній несміливій зіроньці.

Синова рука відтягує заслінку, відчиняючи льоток першого, другого, третього вулика... Кожен наступний рух супроводжується радіснозитаючим гудінням бджілок. Наче людина зітхнула, що задихалась в закритому гарячому приміщенні і раптом вдихнула холодного свіжого повітря.

Постоявши трохи, син закрив дашки вуликів, рушив додому. Поспішаючи за ним, я молила в Бога благословення тим Божим комашкам, особливо, порятунку для «ройочка», молилась до Святих Зосими, Юрія Переможця, Олексія, Миколая Чудотворця, яких вважають охоронцями бджіл. Розмірковувала, чому найчастіше бджілок найчастіше називають комашками Божими. Може тому, що Воскреслий Ісус Христос перед своїми учениками їв стільниковий мед, чи тому, що Йоан Хреститель в пустині харчувався акридами та медом, чи тому, що він у видінні простяг Святому Маркелі глечик, повний медом зі словами: «Прийми Благодать Божу»? А може тому, що ці надзвичайні трудівниці продукують віск для свічок на прославу Божу, для розписів ликов святих у храмах Божих, чи тому, що в Землі Обітованій «тече мед і молоко», чи тому, що за доброю легендою, жайворонок дзьобиком відламав колючку із тернового вінця, що найболючіше впила у Святе Чоло Спасителя, а бджілки випивали Святі Краплини Його Поту? А може тому, що своїм народженням, «організацією праці і побуту», працелюбством, доброзичливістю і миролюбством до тих, хто бажає їм добра, нетерпимістю до бруду, нечисті, агресії і навіть своєю кончиною мовчки навчають премудростей Божих кожного, хто до них уважний.

- Нічого не трапилось! Все буде добре! – вивів мене із роздумів впевнений голос сина. Після цього, тим же тоном ще двічі повторив цю ж фразу, відчиняючи хвіртку та заходячи на подвір'я.

Наступного недільного ранку сонце знову почало припікати. Стоячи в храмі в деякий момент, зауважила, що церковні вікна потемніли, потім почувся тихий шелест дощу, потім – плюскіт зливи. Дарма, що не маю парасолі, що одягнута легко, тішуся дощикові подитачому і прошу прощення, що думки з храму полетіли на «Бджолину» гору.

По дорозі додому трішки-таки змокла, але в душі раділа, ноги чомусь понесли на попереднє місце пасіки. Перебігла кладку через потічок, обминула стару дупласту вербу, кинула погляд на широку поляну, рясно вкриту фацелією, що квітнула запашиними голубими квіточками. Не дивлячись на рясний прохолодний дощ, здавалось, що кусочок неба опустився в цю долину. Справа од верби побачила декілька бджілок, що осиротіло кружляли поміж краплинок дощу. Проводжаючи поглядом одну з них, побачила гілочку лози, обліплена бджолами, наче квітку зозулинця чи китичку осоки, перевернуту верхом вниз. Жаль стиснув горло, сльози разом з краплями дощу стікали по обличчю. Промокнувши під дощем, я могла бігти до хати, перевдягнутись, обігрітись, а ці беззахисні створіння, що повернулись на старе місце проживання, тулились одне до одного на тонкій гілочці, не дивлячись на те, що ймовірно, були з різних вуликів, з різних сімей. Побігла за порадою до сина і виявилось, що я запізнилась. Син із дружиною вже бачили це диво, вже побували на новому місці, переконались, що «процес іде згідно вироблених законів», що в «ройочку», не дивлячись на втрату багатьох бджілок через спеку, залишилась живою матка разом із горсточкою комашок. Під вечір мої діти акуратно одягнули мішок на гілочку, ще акуратніше її зрізали, обережно віднесли на Бджолину гору, піднесли до льотка вулика. Лиш коротку мить деякі перші бджілки поворушили вусиками, стріпнувши з крилець росу, впевнено підніжкою льотка закружували до вічка, заховались там. Живий потічок струменів, поки остання комашина не заховалась у прихистку. Тепер вже сльози радості тремтіли на наших віях від споглядання того «переселення» постраждалих від зливи із гілочки в будиночок до інших постраждалих від спеки. На щастя, ніякої війни між постраждалими господарями та прибульцями не відбулось. Дуже швидко всі збились в один клубочок, зігріваючись. Син щасливо промовив:

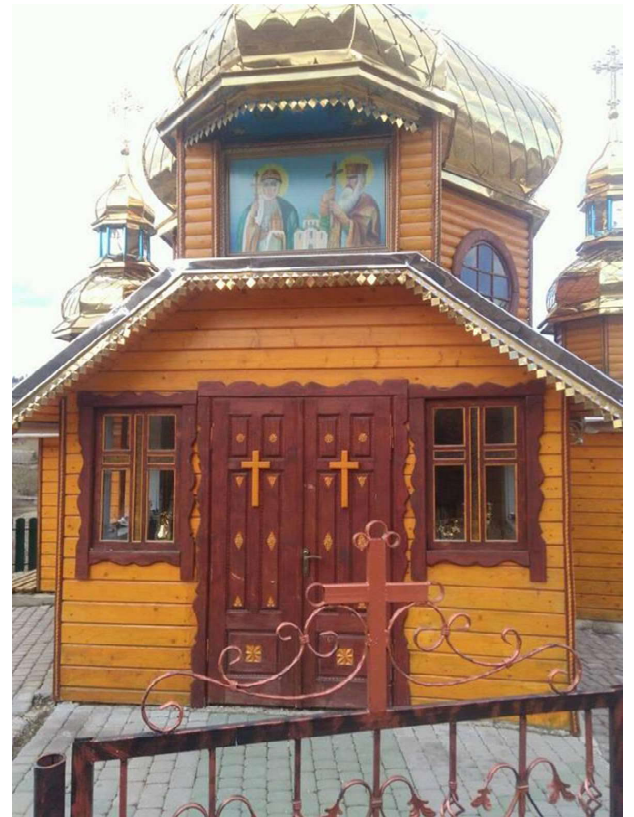
- Набирайся сили, ройочку, ще раз!..

А мені подумалося:

- Вчімося в Божих бджілок: сталося нещастя – єднаймося, гуртуймося; впали – вставаймо; відкинули хвилі назад – збираймо сили, передихнувши, ідімо вперед із надією на Божу поміч і Боже Милосердя...

Любов Тольченко
4.07 – 06.07.2018 р.

КАПЛИЧКА НАД РІЧКОЮ ...

На початку с. Росохач стоїть красуня-капличка, якій немає рівня на Львівщині. Не вірите! Так це треба побачити, як кажуть, краще раз побачити, ніж сто раз почути. А побудував цю красуню капличку Ігнат Думіндяк із дружиною. Жили вони побожно, трудилися на своїй землі, але не мали діток. Ігнат був хорошим майстром, і вирішив він біля дороги над річкою збудувати капличку, присвячену святителю Миколаю Чудотворцю. Це була велична п'ятикупольна споруда, що збереглася до нині.

Звичайно, у такий важкий час потрібні були не малі кошти, тому Ігнат подався на заробітки за кордон. Спочатку у Бразилію, а відтак у США, там він також будував церкву, йому допомагали не лише українці-емігранти, але добрі люди інших національностей. Так напевне не судилося Ігнату повернутись на рідну землю і до своєї дружини, помер він на чужині в США, а жінка померла в Росохачі. Але пам'ять про нашого односельця живе і досі. І буде жити...

Вже в наш час капличку відновили, відреставрували розписи, обновили куполи і освятили на честь рівноапостольних князів Володимира і Ольги.

Сьогодні в капличці для немічних і стареньких, у збудованій Ігнатом Думіндяком святині, звершуються Богослужіння у великі свята, молебні, також кожного року в час Великого Посту місцевий священник о. Володимир відправляє Хресну дорогу, чин Страстей Христових (пасію).

Так приходять сюди усі старі й молоді жителі села, а особливо дітки... Священник роздав книжечки Хресної дороги, дитячі молитовники, після освячення оновленої каплички, і кожен з присутніх на молитві, повернувшись додому, згадав про Ігната Думіндяка і про те, як чудово в наш час прислужилась давно збудована ним капличка. Хочу низько вклонитись людям, які колись і нині долучилися до будівництва цієї красуні-каплички. Також тим, хто у скрутний комуністичний час зберіг цю святиню, і хто сьогодні піклується, відбудовує цю красу.

А як захоплююче красиво проходить Великдень для тих, хто приходить до каплички запалити свічку помолитися разом. Люди приходять щоби освятити Пасху, чекають на священника з особливою радістю тримаючи свої кошички, усі стоять навкруг каплички...

Нехай, дорогі односельчани, у ваших душах розквітає благодать Божа і пам'ять про добро, щоби малі діточки, йдучи до цієї святині, пам'ятали предків і несли цю цікаву історію в майбутнє. Бо Господь казав: «Пустіть дітей ваших приходити до Мене, не бороніть їм, у таких бо Царство Боже...».

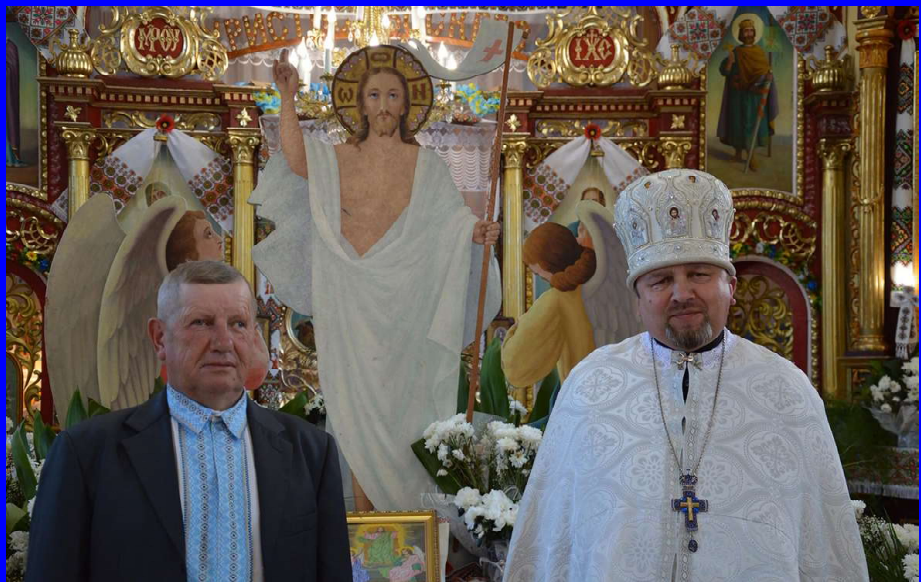
Франко Марочканич,
парафіянин храму Покрову Пресвятої
Богородиці
с. Росохач

У ці світлі пасхальні дні, а саме 29 квітня, свій народження святкує настоятель храму Успіння Пресвятої Богородиці, що у селі Раденичі Мостиського благочиння (деканату) митрофорний протоієрей Миколай Різничок. Ось уже 22 роки, як отець Миколай, молитовно турбується про нашу громаду. Кожному, хто до нього звертається, знає, як допомогти. Без слів, відчуває та розуміє, і Божим словом намагається лікувати наші душі і серця.

Ми, парафіяни села, щиро вітаємо свого духівника з уродинами і дякуємо за нього Господу Богу. Щиро просимо у Всевишнього для отця Миколая міцного здоров'я, сил у духовних трудах, добра для сім'ї. Нехай Пресвята Богородиця тримає вас та вашу родину під Своїм Покровом.

*Великий дар Господь вам зволив дати –
Пастирем поставив між людьми,
І владу дав, щоб нам гріхи прощати,
Нас всіх вчинити Божими дітьми.
На ваше слово сам Спаситель з неба
Невидимо приходить на Престіл
І Тілом-Кров'ю наші душі кормить,
Із ваших рук в Літургії святій.
Із ваших уст Він нас навчає віри,
І Божих правд і правого життя.
В трудних часах хоронить від зневіри,
Проводить всіх до вічного життя.
Тож хай Господь вам щедро помагає,
Ласки Своєї з неба посилає
Радості вам і добра на многії та благії літа!*

Також у цей час, своє день народження святкує псаломщик-дяк храму Успіння Пресвятої Богородиці Остап Тлумак. 25 квітня йому виповнилось 60 років. Окрім цього, він відзначає і 40-річчя дякування на парафії. Ці роки дяк наш прожив у невтомній церковній праці, прославляючи Бога своїм співом. Тож ми, парафіяни, щиро вітаємо його з таким подвійним ювілеєм. Бажаємо міцного здоров'я, радості і миру у серці, твердості у вірі, щедрих

Божих Благословень та опіки Божої Матері вам та усій вашій родині.

*Нехай цвітуть під небом синьооким
Ще довго-довго дні й літа,
А тиха радість, чиста і висока,
Щоденно хай до хати заверта!
Бажаємо вам сонця у зеніті,
Любові, доброти і щастя повен дім,
Нехай у серці розкошує літо
І соняхом квітує золотим.
Хай постійний успіх, радість і достаток
Сипляться до вас, немов вишневий цвіт,
Хай життєвий досвід творить з буднів свята,
Господь дарує довгих-довгих літ!*

З повагою і шаную парафіяни с. Раденичі

«ДУХ СВЯТИЙ ДІЯВ ЗАВЖДИ І БУДЕ ДІЯТИ»: ПРОПОВІДЬ У ДЕНЬ СВЯТОГО ДУХА

Дорогі браття і сестри! Сьогоднішнє свято присвячене третій Божій Особі – Духу Святому. Дух Святий був завжди. В Старому Завіті діяв через старозавітних праведників, патріархів. У Новому Завіті, зійшовши на святих апостолів, Він проявив свою дію. Він перемінив їх, Він зробив їх новим творінням. Дух Святий діяв завжди і буде діяти. Він є душею святої Церкви. І ми називаємо Церкву святою тому, що Христос є святим і Дух Святий оберігає її від усякої скверни.

Ми з вами теж ходимо до Церкви Христової і є її членами. Коли ми грішимо – Дух Святий відсікає нас від тіла Христового. А щоб знову увійти в Церкву, ми повинні з вами покаятися. І неспроста Іоан Хреститель закликав людей до покаяння. І Христос, вийшовши на проповідь, теж звернувся до людей зі словами покаяння. Покаяння – це є переміна. І Дух Святий живе тільки в серцях чистих. А щоб досягнути чистоти, нам необхідно з вами, найперше, покаятися, перемінитися і нести подвиг посту та молитви. Бо без Святого Духа людська душа є мертвою. Тому ми з вами ту мертвість зауважуємо і в собі. А в чому вона проявляється? У байдужому ставленні до своїх обов'язків щодо Бога і до Церкви, і до всіх своїх ближніх. І коли Дух Святий сходить на людину, людина стає живою для Бога, а мертвою для гріха.

І свята Церква сьогоднішній день присвячує Святому Духу, бо все у святій Церкві зверхується Святим Духом. Всі Таїнства, починаючи від Хрещення, коли через видимі дії священнослужителя, відбувається невидиме – благодать Святого Духа змиває первородну скверну. І тому дитина омивається від первородного гріха, відбувається народження в Христі, засівається насіння нового життя в людську душу. А коли насіння сіється в землю, а вона холодна, то воно не приносить плоду. І тому серед нас, дорогі браття і сестри, є всі охрещені і миропомазані. А чому немає плоду? Та тому, що наші серця заохолоді, заокостенілі. Так, як земля зимою. І коли б весняне сонце не зігрівало землю, то вона б не приносила ніякого плоду. Так і наші душі, дорогі браття і сестри, потребують дії Святого Духа. Але з нашої сторони повинна бути співпраця. Ми повинні бути співпрацівниками Святого Духа. Бо Христос все зробив для нас з вами. І в Церкві є все необхідне, щоб досягнути святості. Бо в наступну неділю ми з вами будемо згадувати пам'ять всіх святих. Свята Церква, немовби хоче нам з вами показати, що Зіслання Святого Духа було не даремним, бо святі – це є плоди Святого Духа. Але вони не народились святими, а так як і ми з вами.

Ми покликані до святості. І щоб стати святими, «необхідно придбати Святого Духа», – як каже преподобний Серафим Саровський. І він каже це із свого життя. Бо все його життя було подвижницьким. Це і піст, і молитва, і перебував в затворі, і на камені стояв, молився і заставляв себе викорінювати погані привички і страсті. Бо серце не буває пустим. Воно мусить бути наповнене або Духом Святим, або духом злоби. Дух злоби холодний, як кажуть святі отці. А Дух Святий сходить у вигляді вогнених язиків. І це неспроста. Бо вогонь має здатність опаляти, вогонь має здатність знищувати, вогонь має здатність давати тепло. І тому Дух Святий

очистив гріховну скверну святих апостолів. Дух Святий, немовби переплавив їхнє єство, перемінив, преобразив. Це була надзвичайна харизма Святого Духа. Такої харизми, такої благодаті ніхто не мав, як святі апостоли. Бо прості галилейські рибалки, які розмовляли тільки єврейською мовою, галилейським діалектом, після того, як Дух Святий зійшов на них, почали розмовляти всіма мовами. Кожен, хто вчив мову, той розуміє, як неспросто вивчити мову. Скільки років треба для того, щоб досконало володіти мовою. А святі апостоли володіли мовами тогочасного світу. Вони йшли і проповідували людям їхньою мовою. Це було чудо. Надзвичайне чудо. Але світ не сприйняв цього чуда. А що говорили на святих апостолах? Що вони п'яні. І святий апостол Павло каже: «І не впивайтеся вином, від якого буває розпуста; а наповнюйтеся Духом» (Еф. 5:18).

І тому неспроста, дорогі браття і сестри, навіть в це велике свято – Зіслання Святого Духа – дух злоби старіється потьмарили велич цього свята і людей, які створені на образ і на подобу Божу. І відбуваються в цей день масові п'янки. Це є наруга над Святим Духом. Бо кожна охрещена душа отримала Святий Дух в Таїнствах Хрещення і Миропомазання. А потім, коли ми приймаємо Христа в Святій Євхаристії. І тому дух злоби старіється всіляко пошкодити. А ми повинні бути пильними християнами. Повинні ходити в світлі. Бо як кажуть святі отці є три ступені оп'яніння – це оп'яніння від алкоголю чи від наркотиків, це оп'яніння від страстей, від наших поганих звичок. От подивіться на людину, яка в гніві. Вона ж п'яна. Подивіться на людину, яка опанована бісом розпусти чи перелюбу. Оце є оп'яніння від страстей. І вивести таку людину з цього стану – це не просто. Треба, щоб втрутився Господь. Було багато таких випадків, коли Господь втрутився, до прикладу свята Марія Єгипетська, яка була опанована пристрастю розпусти. Візьмемо апостола Павла, який мав пристрасть ревності не по Бозі в гонінні християн. І Господь остепенив їх, як і розбійника, який висів на хресті, бо ним заволоділо покаяння. І багато колишніх грішників через особливу дію благодаті Святого Духа, вони немовби отямилась, як блудний син в далекій дорозі, прийшли до себе і оцінили свій стан, бо він був жалюгідний і відчувли потребу в Христі. І на повернувшись до Христа і з великою ревністю йому служили.

Є ще третій ступінь оп'яніння, тверезе оп'яніння, як кажуть святі отці, коли людина в благодаті. От пророк Давид в царському вінці, в царських шатах перед ковчезом скавав. Він був в благодаті. Його осміяла дружина, кажучи: «Як ти, будучи царем, можеш скакати перед людьми?». Вона його не зрозуміла. І теперішній світ не розуміє людей святих. Він називає їх диваками, так, як колись люди говорили на апостолів, які прийняли Святого Духа, що вони п'яні. Так само і тепер називають всіх тих, які хочуть Богу вгодити, які хочуть по заповідях жити, по приписах святої Церкви. Тому Христос каже: «Якби ви були від світу, то світ любив би своє; а оскільки ви не від світу, але Я обрав вас від світу, тому ненавидить вас світ» (Ін. 15:19). І ті, які мають Святого Духа, вони гонимі від світу, вони зневажені світом. А те, що є високе в людях, це гидотне перед Господом.

Дорогі браття і сестри, будемо просити помочі в Святого Духа, бо ми без Нього кволі, немічні, не можемо жити по заповідях Божих. І тому нам необхідно з вами звертатися на кожному кроці до Святого Духа. Особливо відвідувати Церкву, бо тут є вся повнота дарів Святого Духа. Це місце надзвичайне, це місце благодатне. Ми з вами належно не оцінюємо цього. Якби ми мали духовні очі, якби ми прозріли на хвилику, ми побачили б біля себе не тільки своїх сусідів. А ми б побачили святих, які моляться з нами, ми б побачили біля себе свого ангела-хоронителя, який зігрівав наші холодні молитви. І тому неспроста наш погляд звернений на іконостас. А що таке іконостас? А це зображення святих, це немовби вікно у вічність, щоб ми з вами взувались на них, щоб ми дивилися на них і йшли їхньою дорогою і брали з них приклад, бо вони своїм подвигом і благодаттю Святого Духа досягнули обожнення, перемогли в собі тілність і смерть. Ось чому мошні святих не тліють. Тому, що благодать перемогла в людині її природу. І людина стала новим творінням. Ось чому ми з вами співаємо на Пасху: «Смертю смерть подолав», про перехід від земного до вічного. Ось чому Христос каже: «Хто вірує в Сина, має життя вічне, а хто не вірує в Сина, не побачить життя, але гнів Божий перебуває на ньому» (Ін. 3:36).

Ось про що нам кажуть сьогоднішні свята. Це не лише священна згадка про подію. А що подію нам треба застосовувати в своєму повсякденному житті. Бо дуже часто ми з вами дивимось на християнство, як на щось абстрактне, яке не має ніякого відношення до нашого практичного життя. Ми дуже помиляємось, бо ми мало знаємо, ми мало віримо. І тому так живемо і грішимо. Кожен із нас може бути вмістилищем Святого Духа. Кожен із нас покликаний бути храмом Святого Духа. До цього закликає нас свята Церква. Бо поки вона існує, доти будуть існувати святі. І Церкву ніхто не зруйнує, бо вона побудована Христом. Бо душею церкви є Дух Святий.

І в сьогоднішній день, дорогі браття і сестри, звернімося до Духа Святого: «Царю Небесний, Утішителю, Душе істини, що всюди єси і все наповняєш. Скарбе добра і життя Подателю, прийди і вселися в нас. І очисти нас від усякої скверни, і спаси Благий душі наші». Амінь.

прот. Іоан Альмес

Вітання секретарю єпархії о. Андрію Безушкові від військових священників Дрогобицько-самбірської єпархії з нагоди 50-ліття від Дня народження!

Ваше Високопреподобіє, Всечесний отче Андрію!

Від імені військових священників-капеланів нашої єпархії прийміть щирі вітання та слова вдячності з нагоди Дня народження!

У цей світлий для Вас день Вашої П'ятидесятниці, бажаємо Вам кріпості духовних і фізичних сил, духовної бадьорості, сімейного і родинного щастя, душевного спокою і невичерпної радості у Господі і Спасителі нашому Ісусі Христі.

50 років – це час підбивати підсумки або, як кажуть, «збирати каміння». А «збирати» є що. Ви один із тих священників, хто перший з нашої єпархії почав активно допомагати українським воїнам на Сході України як волонтер і духовний наставник, капелан. Незважаючи на небезпеку, доставляючи особисто гуманітарну допомогу нашим захисникам в зону проведення бойових дій, відчували на собі гіркоту агресії з боку окупаційних військ. 10 лютого 2015 року у м. Краматорськ попали під обстріл, який вели бойовики з реактивної системи залпового вогню «Смерч» з боку м. Горлівка. Та це не налякало Вас, а навпаки, скріпило силу духа. Незважаючи ні на що, Ви один із тих, хто неодноразово відбував у ротаційні відрядження військових священників, капеланів, у зону проведення АТО до військовослужбовців Збройних Сил України для забезпечення душпастирської опіки наших захисників. І сьогодні активно допомагаєте українським воїнам.

Ми, Ваші побратими, військові священники, цінуємо Ваше жертвне служіння Богу, Україні та народу, і молимо нашого Господа, і Пастирина начальника Ісуса Христа, нехай повниться Ваша життєва дорога радісними подіями, добрими і вірними друзями, здоров'я нехай завжди дозволяє Вам працювати плідно і самовіддано на благо нашої древньої єпархії та всієї Церкви Київського патріархату!

Бажаємо Божого благословення, опіки Матері Божої, злагоди, добра та миру на многії і благії літа!

Редакція газети «Духовна криниця», щирозсердечно вітає секретаря Дрогобицько-Самбірської єпархії митр. прот. Андрія Безушка з 50-річчям, яке він святкуватиме 19 травня.

Бажаємо Вам, дорогий Ювіляре, щедрих ласк від Господа Бога, Покрови Пресвятої Богородиці, молитовного заступництва Вашого небесного покровителя, кріпості душевних і тілесних сил, успіхів на ниві пастирського служіння, миру, злагоди, добра, достатку, щастя, здоров'я, багатоліття і спасіння.

**З повагою,
прот. Іоан Альмес,
головний редактор газети «Духовна криниця»**

Всечесний отче Андрію!

Єпархіальне управління, духовенство та прес-служба Дрогобицько-Самбірської єпархії щирозсердечно вітає Вас з чудовим ювілеєм, з прекрасним 50-річчям. Молитовно бажаємо Вам доброго здоров'я, бадьорості духу і всесильної допомоги від Господа у трудах во славу Його святого імені і во спасіння пастви, що знаходиться під Вашим керівництвом.

Господь благословив Вас на нелегку працю у винограднику Христовому, щоб ви сіяли в людських серцях тепло, турботу і любов. Хай зерна цієї любові проростають плодами милосердя і добра на Славу Божу.

Як Добрий пастир, Ви впевнено провадите довірене Вам стадо до Небесного Царства.

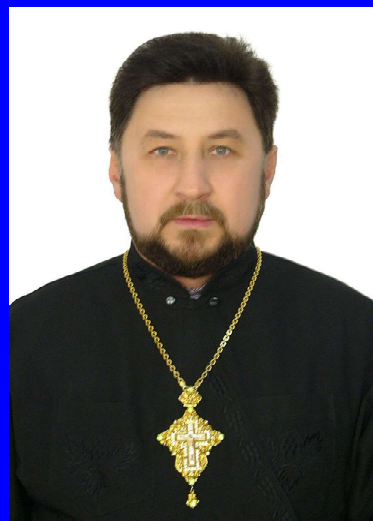
Зичимо Вам міцного здоров'я, радості і миру у серці, твердості у вірі, ревності у любові, щедрих Божих Благословень та опіки Божої Матері!

Многих Вам і Благих літ!

Прес-служба єпархії

Всечесний отче Андрію!

На Ваші плечі лягла нелегка ноша пастирського служіння і велика відповідальність за людські долі. Ви, як мудрий зодчий, зводите храми душ, в яких замешкає Господнє милосердя і Його чоловіколюбство. Ви, як досвідчений садівник, плекаєте виноградник, який принесе плоди смирення і любові до Бога. Ви, як дбайливий пастир, ведемо своїх парафіян дорогою спасіння.

В урочистий день Вашого ювілею хочемо побажати міцного здоров'я, сил душевних, гараздів в родині, миру в серці та Божого благословення. Нехай Пресвята Богородиця завжди й повсюди оберігає Вас! Ангела Хоронителя й заступництва усіх Святих Вам!

*Благословенні будьте небесами,
Всевишній хай оцінює Ваш труд.
А зерна ті, що сієте між паствою,
Плодами слави Божої зійдуть.
В молитвах Господа благослав
Й Пречисту Діву Пресвяту,
Щоб повсякчас Вам додавали
Здоров'я й сили на земнім шляху.
То ж будемо щиро Господа благати
І ласки Божої випрошувати для Вас,
Щоб ми могли ще довго Вас вітати
Із Днем народження у цей весняний час!*

Нехай у всій повноті сповнюються у Вашому житті Божі промисли! Сил та мудрості для втілення всього, що задумав для Вас Господь!

**З повагою
парафіяни храму свт. Миколая Чудотворця
с. Нагуєвичі**

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос Воскрес! –
Гріх переміг.
Душу від смерті
Спасти зміг.

Христос Воскрес! –
Радіймо всі.
Віру несім
У кожній душі.

Христос Воскрес! –
Ангел з небес
Нам сповістив,
У світ увесь.

Христос Воскрес! –
Це твір Чудес.
До нас зійде, –
Ісус з Небес.

Христос Воскрес! –
Вже Морок щез,
Прийшла весна, –
Весела десь.

Христос Воскрес! –
Будім зі сну,
Все, що живе, –
Вселенну всю.

Уже до нас
Прийшла весна.
Життя замінить –
Ніч гріха.

Витаймо всіх
«Христос Воскрес!»
Пасха прийшла, –
Смерть для гріха.

Христос Воскрес! –
Хай чують всі.
В неволі, в морі,
Хворий, в біді.

Христос Воскрес! –
У світ увесь.
Воістину,
Христос Воскрес.

В любові й мирі
Усі живім
Христа Воскреслого славім.

І ми друг друга
Обнімим,
Гнів і образу,
Всім простім.

Ігор Брода,
дяк храму Вознесіння Господнього
с. Ралівка Самбірського благочиння

ДУХОВНА КРИНИЦЯ

Редакційний відділ єпархії
Головний редактор прот.Іван Альмес
Літературний редактор Анастасія Альмес
тел.моб.: (097) 450-61-02
<http://drogobych-orthodox.info/ukr/>
E-mail: almes.rk@gmail.com

ВОЗНЕСІННЯ

Скільки разів на гору –
Вони виходили,
Руки було піднімали
І Бога молили.

Це були найкращі миті –
Бога поруч мали,
Ісус щиро їх навчав –
Вони все приймали.

Тисячі було людей
Чудо в кожному днину, –
Хтось уважно Христа слухав,
Цей привів дитину.

А ще інший крок за кроком
За Богом ступає,
Як приємно всім дивитись, –
Ісус всіх навчає.

Проминули важкі дні,
Коли кров лилася.
Ісус смертю смерть здолав,
Щоб душа спаслася.

І як Бог, і як Учитель
Знову всіх збирає,
Потихенько вгору йде,
Всіх благословляє.

Вгору руки Він підняв,
Та став «Возноситись»,
Погляд в небо усі звели –
Почали молитись.

І просили у цей час:
«Пам'ятай нас Боже,
Хай святе Твоє Ім'я,
Усім допоможе».

Ісус вище возносився,
Хмарка закриває.
В Небі Ангел появився,
Слова промовляє:

«Не дивіться мужі в Небо,
Лиш запам'ятайте,
Ісус прийде до вас вдруге,
Ви Його чекайте».

Кожен з нас також чекає,
Що той день настане,
Ісус знову в світ прийде,
Грішний світ – зів'яне.

18.04.2018
о. Богдан Федак

СВЯТИЙ ДУХ

Вся природа ожила –
Цілий світ радіє,
Благодать Святого Духа,
В серцях не маліє.
Куди оком своїм глянеш,
Чудеса побачиш,
Якщо віриш ти у Бога –
Духові завдячиш.
Господь око тобі дав,
Розум все пізнає,
На землі й на небесах,
Дух Святий літає.
Ще малесенька дитина,
Духа Божого приймає,
Потихенько з ним росте,

Він її – навчає.
І до школи з Нею йде,
Йде у інститути,
Не раз Бога щиро просиш –
Не можеш збагнути.
Як швиденько світ пізнали,
Красота тай годі,
Це «Владика» – кожен знає,
Дух є в кожному народі.
А художник – намалює
Всі будуть дивитись,
Неодні пройдуть століття
Є чим – похвалитись.
Сам Ісус нам провістив,
Будуть вас питати –
Дух Святий усіх навчить,
Що відповідати.
Тому ще Ісус навчає,
Щоби не грішили,
Він гріхи усім прощав,
Що лишень зробили.
Та Дух Божий – не простить,
Якщо кепкували,
Стежку в Храм Святий забули,
Бога зневажали.
Коли в світі ви живете –
Бога пам'ятайте,
Дух премудрості навчить –
Біблію читайте.

23.04.2018
о. Богдан Федак

ЯК ЗНАЙТИ МАМУ

Десь доня маленька по світу блукає,
Як маму знайти – доня не знає,
Містами шукає, ніхто не підкаже,
Де мама живе, лиш доля нам скаже.

Мамині очі і мами усмішка,
У мами була тендітна, ніжна,
Слова тихі, ласкаві – вона промовляла,
У кожному днину вона нас кохала.

Та доля жорстоко із нами велася,
У мами десь інша сім'я віднайшлася,
Покинула нас, за багатим помчала,
Слів на прощання нам не сказала.

Камінь важкий нам на серце упав,
Тато пішов, та до нас не вертав.
Сказав, що робота, та у дім не приходить,
Напевно, як мама, світом десь бродить.

Лиш рідна бабуся вдягне, нагодує,
Сльозинку обітре, завжди почує.
Вона, ніби ненька, обніме, розкаже,
Як мама поверне, вона їй покаже.

Як діток маленьких в сльозах залишати,
Вони такі ніжні, не можна кидати,
Болітиме серце в них кожної днини.
Мамо, почуй, повернись до дитини!

Ось, Божа Мати, з дітям в кожному днину,
На руки брала, ішла на чужину,
До серця тулила, слова промовляла,
Найкраща це Мати – дитина це знала.

На Божу Матір, матусю дивися,
До діток маленьких найперше вернися,
Вони ще маленькі, та все пам'ятають,
Тому маму рідну найбільше чекають.

29.12.2017
о. Богдан Федак